

Arrest

nr. 140 703 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 30 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Wit-Russische nationaliteit.

Op 21 januari 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in en legden paspoorten voor met een visum, afgegeven door de Nederlandse ambassade te Moskou.

Op 6 februari 2009 vroeg België de overname aan de Nederlandse overheid.

Op 6 april 2009 aanvaardde Nederland de overname op grond van artikel 9, § 2 van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 21 april 2009 nam de gemachtigde de beslissingen waarbij het verblijf werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en werden beide verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op de overdracht aan Nederland. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 30 718 van 27 augustus 2009 verwierp de Raad het beroep.

Op 30 september 2009 en op 19 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 4 mei 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 9 mei 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de gemachtigde op 16 augustus 2012.

Op 31 mei 2012 trok de gemachtigde de voormelde beslissing van 3 april 2012 met betrekking tot de eerste medische regularisatieaanvraag en de bijlagen 13 van 4 mei 2012 in.

Op 24 augustus 2012 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 september 2009 en 19 oktober 2009, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 25 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 mei 2012 onontvankelijk.

Op 25 april 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 10 juli 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die voor het eerst de grond van de aanvraag betrof (bijlage 26, geen bijlage 26^{quinquies}).

Op 19 juli 2013 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 31 oktober 2013 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Bij arrest nr. 118 939 van 14 februari 2014 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van 31 oktober 2013 van het CGVS.

Op 21 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 21 maart 2014, onontvankelijk.

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens een inreisverbod van 3 jaar.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.11.2013 met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 07.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan mevrouw:

[...]

en haar minderjarig kind: [...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13.11.2013 met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 07.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering. De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid zijn beslissing heeft genomen.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)”

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: “ Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod met maximumduur van 3 jaar opgelegd, zonder dat het opleggen van deze maximumduur het voorwerp uitmaakt van enige motivering.

Het inreisverbod bevat enkel een verwijzing naar het kwetsige art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat evenwel enkel een MAXIMUMTERMIJN van 3 jaar bepaalt (zodat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen), zodat de loutere verwijzing op zich geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van het maximale inreisverbod van 3 jaar.

Het loutere gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt wel het opleggen van het inreisverbod, doch geenszins het bepalen van de maximumduur van het inreisverbod.

Waar de duur van het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering, ligt een schending van de formele motiveringsverplichting voor.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

Terzake kan worden verwezen naar de inhoud van het arrest RvV 144 111/II (zie stuk 3), en naar het op de webstek van de Raad gepubliceerde arrest, met verwijzing naar jurisprudentie van de Raad van State (nr. 119 120 dd. 19.02.14):

“ Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225 872).

Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing. (...)

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.”

Deze motivering kan per analogiam, zij het ondergeschikt, worden toegepast op de motivering van het inreisverbod dat aan verzoeker werd betekend.

Bovendien kan worden opgemerkt dat het bestreden inreisverbod op geen enkele manier rekening houdt met de specifieke omstandigheid dat de ouders van tweede verzoekster gemachtigd werden tot verblijf van onbepaalde duur, en dat verzoekers gedurende meer dan 6 jaar reeds een echt gezinsleven onderhouden met de ouders, met wie zij immers samenleven.

Dat de Staatssecretaris op de hoogte is van dit gezinsleven blijkt voldoende duidelijk uit de beslissing van de Staatssecretaris m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet.

Dit gegeven (het duurzame gezinsleven tussen verzoekers en de (schoon)ouders) is onbetwistbaar relevant voor de beoordeling van de duur van het inreisverbod.; het inreisverbod betekent immers de onmogelijkheid voor verzoekers om hun (schoon)ouders gedurende 3 jaar te bezoeken.

Inmiddels is er ook een kleinkind geboren (Daniel, 28.06.13) hetgeen ook de onmogelijkheid betekent voor de kleine Daniel om gedurende drie jaar zijn grootouders te bezoeken.

Door geen rekening te houden met dit specifiek gegeven van het gezinsleven, is het bestreden inreisverbod in strijd met de inhoud van art. 74/11 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsverplichting (ex art. 1-3 van de Wet van 29 juli 1991)."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoekers beweren dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zou zijn waarom aan verzoekers een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar. Zij stippen aan dat de duur van een inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar en dat verweerder dienaangaande een discretionaire bevoegdheid heeft en bijgevolg, gesteund op rechtsleer, de gemachtigde zijn keuze voor 3 jaar moet verantwoorden.

De bestreden inreisverboden vermelden "de termijn van het inreisverbod [is] 3 jaar omdat: 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten tot 07.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten."

De Raad meent bijgevolg dat er wel degelijk "enige" motivering is omtrent het opleggen van de maximumduur zodanig dat de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet kan worden aangenomen.

Verzoekers voeren echter eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dus zoals *supra* gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoekers voeren aan dat de motivering gebrekkig is. Volgens verzoekers heeft de gemachtigde op geen enkele manier rekening gehouden met de specifieke omstandigheid dat de ouders van tweede verzoekster gemachtigd werden tot verblijf van onbeperkte duur en dat verzoekers gedurende meer dan 6 jaar een echt gezinsleven onderhielden met deze ouders van verzoekster met wie zij samenleven. Ze stippen aan dat de gemachtigde op de hoogte is van dit gezinsleven hetgeen blijkt uit de beslissing waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ze menen dat dit duurzame gezinsleven tussen verzoekers en de (schoon)ouders onbetwistbaar relevant is voor de duur van het inreisverbod. Nu met dit specifiek gegeven geen rekening is gehouden, menen zij dat de inreisverboden strijden met het bepaalde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt *in casu* vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde inderdaad op de hoogte is van het feit dat verzoekers en hun kind reeds gedurende lange tijd inwonen bij de ouders van verzoekster, die genieten van een onbeperkt verblijfsrecht in België. Toch moet de Raad vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat voor de bepaling van de duur van het inreisverbod met dit gegeven rekening werd gehouden. Het administratief dossier bevat wel een synthesesnota met daarin een onderzoek naar het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch deze wetsbepaling heeft expliciet betrekking op het nemen van een beslissing tot verwijdering. Inreisverboden worden niet beschouwd als verwijderingsbeslissingen. Bovendien is het onderzoek van de gemachtigde naar het gezinsleven op grond waarvan hij van oordeel is dat een bevel kan worden afgeleverd, niet per definitie gelijk aan een onderzoek naar het gezinsleven ter bepaling van de duur van de inreisverboden. De Raad kan er niet uit eigen beweging vanuit gaan dat de conclusie van de gemachtigde dat hij een bevel kan afgeven, per definitie inhoudt dat de gemachtigde eveneens concludeert dat hij de maximumduur voor de inreisverboden moet opleggen. Inreisverboden, *in casu*

bovendien met een maximumduur van drie jaar, hebben immers verderstrekkende gevolgen dan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verweerder in de nota verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad vooreerst op dat in een continentale rechtstraditie de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Bovendien is niet uitgesloten dat in de desbetreffende zaak geen overige specifieke omstandigheden van het geval, naast het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, voorhanden waren.

Waar verweerder in de nota aanstipt dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag kan indienen voor opheffing of opschorting van het inreisverbod omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen ziet de Raad niet in hoe deze mogelijkheid, zoals wordt voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet als gevolg kan hebben dat niet langer moet worden voldaan aan de vereiste van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Men kan niet dienstig verdedigen dat verzoekers dan maar de opheffing of opschorting van de inreisverboden moeten vragen, hetgeen bovendien enkel mogelijk is in de bij wet omschreven beperkte gevallen, als de inreisverboden *ab initio* op onwettige wijze werden genomen daar zij met een motiveringsgebrek zijn behept.

Waar verweerder aanstipt dat het gezinsleven van verzoekers met de ouders van verzoekster reeds is onderzocht in het kader van de aanvraag 9bis, wijst de Raad erop dat elke beslissing op zich op afdoende en draagkrachtige wijze moet worden gemotiveerd. Een onderzoek naar het gezinsleven in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag, ontslaat de gemachtigde niet te voldoen aan de vereiste zoals bepaald in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verdedigt verweerder in de nota nog dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht zou inhouden. Dit strijdt op flagrante wijze met de rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, nu deze heeft gesteld:

“Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op hemzelf rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd.” (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES